

бѣше моя задача, да глѣдамъ толкова повече благо и вѣрно, зарадъ да спи зло подъ камѣкъ.

Свид. А. Пенковъ: Г-нъ Миларовъ каза че съмъ билъ развалена личность. Прѣкрасно! Ами нека си спомни г-нъ Миларовъ казалъ ли нѣкому, че азъ съмъ такава личность? Да ли той не е искалъ да ме компрометира, като човѣкъ, който се прѣдава исклучително на весель животъ, да ли туй не е негово желание?

Подсѣд. Миларовъ: Въ дѣлото трѣбва да има рапортъ за него отъ компетентни лица отъ Сливенъ. Съ това свършвамъ, ако и да им: ше да кажа още двѣ — три думи.

Прѣдсѣд.: Вий писахте ли писмо до него?

Подсѣд. Миларовъ: Никакво писмо не съмъ му писалъ отъ Карнобадъ. Азъ знаяхъ, че отъ Сливенъ той ще отиде направо въ Киевъ.

— Въ Сливенъ заедно ли ходяхте съ него?

— Има едно кафене въ Сливенъ, въ махалата Клуцохоръ, което се казва „Джанъ куртаранъ“, тамъ се събиратъ всички чужденци, тамъ сме се виждали.

— Азъ искамъ да се установи това обстоятелство, защо вий единъ другиму си приписвате разни качества и пакъ се не раздѣляте?

— Постоянно не съмъ билъ съ него, минавали сж се дни да не се срѣщаме, но когато се срѣщяхме отъ своя страна азъ се стараяхъ да не го обидя въ нищо.

— Какво ще възразите противъ показанията на свидѣтеля относително обвинението на Д-ръ Моллова, че той е зналъ за тия работи, които щѣли да ставатъ.

— Г-нъ Прѣдсѣдателю! Какво да възраза? Казва се, че съмъ билъ писалъ писмо на А. Пенкова, въ което съмъ му казалъ, че съмъ писалъ и на Д-ръ Моллова. Ни на А. Пенкова, ни на Д-ръ Моллова съмъ писалъ. На Д-ръ Моллова позната личность на мене горѣ-долу, никога въ живота си не съмъ писалъ. Колми паче въ тия обстоятелства, които твърдѣ хубаво се описаха, азъ да пиша на Д-ръ Моллова писмо за да му прѣпорѣчамъ единъ А. Пенковъ. Това не е пегина.

— Нѣма ли да възразите на свидѣтелскитѣ показания?

— Моитѣ възражения бѣха повече въ негова полза, за да устнова, че отъ единъ купъ измислици има и нѣкой истинни. Именно заради тия ученически опити, за правението на бомби,